

ústupným chováním. Povinnost manželku dle §u 91 obč. zák. živiti předpokládá společné manželské žití dle §u 92 obč. zák. Pak-li však manželka nemožnost tohoto spoluzití spoluzavinila, nemůže činiti nárok, aby jí manžel poskytl výživu při odděleném bydlišti. A tuto nemožnost žalobkyně svým jednáním spolu přivodila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správně jest, že dle §u 91 obč. zák. jest manžel povinen, by manželce poskytoval slušnou výživu jeho jmění přiměřenou, a že s druhé strany dle §u 92 obč. zák. manželka má s ním sdíleti domácnost a dle svých sil ho podporovati. Při tomto pravidelném stavu bude manželka dostávati zákonnou výživu in natura. Ze vzájemného poměru předpisů §§ 91 a 92 obč. zák. plyne, že, opustí-li manželka svémocně společnou domácnost, anebo lze-li jí přičítati vinu na tom, že spoluzití manželské bylo fakticky přerušeno (§ 93 obč. zák.), nemůže žádati na muži výživu, a že v opačném případě, pakliže vinou manželovou nemůže manželka s ním sdíleti společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívati na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou. Proto správně postupoval odvolací soud, uvažuje, zda jest tu i spolovina manželčina na faktickém zrušení manželského spoluzití, správněji řečeno, zda žalobkyně měla důvod k opuštění společné domácnosti. Odvolací soud ze zjištěných skutečností zcela správně a výstižně dovodil, že jest žalovaná spoluvinná na nemožnosti manželského spoluzití, a stačí dovolatelku prostě odkázati na důvody rozsudku napadeného. Ze zjištění těchto vychází zejména na jevo, že žalovaný žalobkyni nikdy z domu nevyháněl a ani jí vážně nevyhrožoval, ale že naproti tomu žalobkyně již před sňatkem projevila sklon k rozvodu, se žalovaným zle nakládala a i majetek mu zlomyslně poškodila. Neměla tedy žalobkyně důvodu, by přerušila společnou domácnost, a proto nemohlo býti jejímu dovolání vyhověno.

Čís. 5520.

Spory ze smlouvy služební jsou spory feriálními (§ 224 čís. 5 c. ř. s.) bez rozdílu, zda jde o zřizence vyšší, či nižší.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1925, Rv I 1757/25.)

Ve sporu obchodního pomocníka proti zaměstnavateli o služební požitky odmítl N e j v y š š í s o u d žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce opírá žalobní žádání o tvrzení, že byl žalovaným ustanoven za obchodvedoucího v jeho pobočném obchodě za úplatu 8%—10% z obrátu v tomto obchodě a volný byt, že byla umluvena půlroční výpověď vždy jen 1. ledna a 1. července, že však ho žalovaný propustil

bezdůvodně 19. ledna 1924 a že proto jest povinen, zaplatiti mu úplatu za dobu do 31. prosince 1924, náhradu za byt pro tutéž dobu a náklady stěhovací. Soud první stolice vyslovil právní názor, že smlouva mezi stranami jest smlouvou služební a že jest žalobce pokládati za obchodního pomocníka. V odvolání uplatňoval žalobce nesprávné právní posouzení věci jen potud, pokud šlo o právní názor soudu první stolice, že byly zde podstatné důvody, opravňující žalovaného dle §u 27 zák. o obch. pom., propustiti žalobce ze služby bez výpovědi. Proti právní kvalifikaci smlouvy soudem první stolice nebylo v odvolání brojeno. Tím byla tato otázka právoplatně vyřešena, ježto odvolací soud mohl rozsudek prvního soudu přezkoumati sice v rámci odvolacích návrhů, ale jen v rozsahu a dosahu odvolacích důvodů. Proto dlužno vycházeti z toho, že tu jde o spor ze smlouvy služební. Tyto spory jsou dle §u 224 č. 5 c. ř. s. věcmi feriálními, bez rozdílu, zda jde o zřízence vyšší či nižší. Ve věcech feriálních počíná a běží dle §u 225 c. ř. s. lhůta k dovolání i za soudních prázdnin. Rozsudek odvolacího soudu byl žalobci doručen 13. srpna 1925, dovolání bylo podáno teprve 8. září 1925. Jest tedy opožděné a bylo je dle §u 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. jako takové odmítnouti, když tak dle §u 507 první odstavec c. ř. s. neučinil již první soud.

Čís. 5521.

K předpisům §§ 290—293 ex. ř. jest přihlédnouti z úřadu.

V návrhu na exekuci zabavením nároku na vyplacení pojistného za shořelou budovu jest udati a prokázati, že dle stanov pojišťovny nemusí býti náhrady použito k opětovnému vystavení neb opravení budov. Jinak nelze exekuci povolití. †

(Rozh. ze dne 9. prosince 1925, R I 997 25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením pohledávky dlužníkovy proti pojišťovně na vyplacení pojistného za shořelou budovu a shořelé bavlněné zásoby. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle dosud platného ustanovení dvorního dekretu ze dne 8. července 1828, č. 2354 sb. z. s. a § 290 č. 2 ex. ř. jsou z exekuce úplně vyňaty částky pojistného, které přísluší povinné straně ze smlouvy pojišťovací, týkající se pojištění budov a jich příslušenství, když těchto peněz podle stanov pojišťovacího ústavu musí býti použito k opětovnému vystavení a zřízení shořelé budovy nebo k doplnění příslušenství. Náleželo tudíž podle §u 54 č. 3 ex. ř. vymáhající straně, by již v exekučním návrhu prokázala, že pojistné podle stanov onomu účelu sloužiti nemá a v tomto případě proto exekuci podléhá. Pro nedostatek tohoto průkazu měl proto již první soud návrh exekuční zamítnouti a netřeba se zabývat s ostatními vývody rekursu.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu potud, že ohledně pojistného za shořelé bavlněné zásoby obnovil usnesení prvního soudu, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.